Deo optimo max. uni & trino, Virgini Deiparæ, & ſancto Lucæ orthodoxorum Medicorum Patrono.

(1728)
Lisez 1428

QUÆSTIO MEDICA.

Quodlibetariis diſputationibus manè diſcutienda in Scholis Medicorum, die Jovis primo Decembris.

M. NICOLAO RICHARD, Doctore Medico, Præſide.

An Epilepſiæ venarum jugularium ſectio?

CORPORIS univerſi periodica convulſio, ſpumoſâ ſalivâ ſæpiùs ex ore prodeunti maximè conſpicua, cum juſtitio functionum animalium; Epilepſia eſt. Hujus cauſa continens, non imperfecta cerebri ventriculorum obſtructio ab hærentium iis in ductibus humorum colluvie, quos præ craſſitudine ſuâ repugnat illuc tam citò ferri, tamque celeriter indè disjici, quàm repentina ſunt affectus comitialis & inſultus & ceſſatio. Quin & poſitis cerebri ſpecubus (animalium ſpirituum penu) ſecundum majorem capacitatis ſuæ dimenſionem infarctis, motionem potiùs imminutum iri ſequeretur; quàm augeri nemo neſcit in Epilepſiâ. Sed & apoplexia morbuſque ſacer penes magis & minùs ſolummodò diſcreparent, quod & ratione ſymptomatum, & ratione ſolutionis utriuſque falſiſſimum; illa novit quidem interdum hypotropiaſmos, ſtatas verò periodos nuſquam, per ſe non ſolvenda, niſi paralyſi ſuccedente; hic paroxyſmis diſtinguitur, quibus finitis compos ſui fit ægrotans, viribus aliquantulum fortaſſis imminutus; apoplexia fortis, ſolutu ἀδύνατος, levis ægrè ſuperatur, Epilepſia citra remediorum opem deſinit per ſe tardiùs aut ocyùs.

CONJUNCTAM affectionis Herculeæ cauſam melius putaveris, effræniorem ſpirituum animalium in cerebri generaliter ſpectati capacitate rarefactionem, quos ut blandâ & leni per cerebrum univerſum impulſione molliter ſpatiatos, ſensûs, motûs, principumque functionum auctores benè concipis; ita inibi primum actos vehementiùs, exin ad quaſvis partes corporis præter capſulas nervorum impetu majore ſalientes, perſuadeas tibi parentes fore ſtupendarum crebris cum ſubſultibus contractionum in muſculis: nempè vellicatis quocunque modo cerebri, cerebelli, aut ſpinalis medullæ involucris, à tumultuariâ ſpirituum animalium agitatione, mentis impotentia contingit, atque ab uberiori ac præcipite ſpirituum eorumdem ad tendineas carneaſve muſculorum fibras vibratione, quibus hæ turgidiores protinùs evadunt, partium quarumque movendarum rigiditas & tenſio confeſtim inducuntur, incolis cerebri ſpiritibus, pyrii pulveris inſtar, momento accenſis, conceptamque flammam præpete motu quaſi rapientibus in tendines muſculorum, undè repentina ſimul & terrifica nonnullorum epilepticorum σπασμώδης concitatio.

QUOD ſpiritus animales compellit in ejuſmodi turbas, fermentum quoddam eſt, à quo iſti velut ignito fomite ſemel accenſi ſubitò exploduntur; non antè nihilominus in furias agendi, quàm antecedente affectus epileptici causâ, quæ in partium corporis aliquâ, interdum & à cerebro diſſitiſſimâ ſæpe numero deliteſcit, primam quaſi ſcintillam ignis poſtmodùm luculentius accendendi furtim excitante, celer hic perturbatuſque motus per continuatam vaſorum ſeriem pervenerit ad cerebrum, editurus illic denique perniciosum inſultus epileptici fragorem; qui toties hominem percellit, quoties tetra quædam è foco ſcintilla mittetur, hoſce ſpiritus inflammatura; tamdiù concitandos, quamdiù & confeſtim & tumultuosè ciebuntur intra cerebrum, indè ad voluntarii motûs organa majore copiâ ſimul confuſâque diſpoſitione prorupturi. Colligas hinc, cur acceſſiones epilepticæ graviores fuerint aut leviores? Cur frequentiùs aut rariùs adoriantur? Cur morbus comitialis Hippocrati ſanabilis habeatur vigeſimum quintum ætatis annum nondum provectis? deinceps autem ἀνίατος ut plurimum. Cur virginibus menſtruum fluorem anteà non paſſis curationis ſpes non præcidatur? Aliis habeatur ægritudo deſperata. Quanquam è veteri, crebrâ vehementique Epilepſiâ melancholiam aut fatuitatem fieri non minùs frequens, & ſpiritibus animalibus à priſtinâ συστάσει deſciſcentibus, & immutatis inſigniter cerebri poris, quam cauſoni ſuccedere cataphoram, quia diſſipatis tenuioribus ſpirituum particulis, craſſiores ſolummodò ſuperſunt.

PORRO duplex eſt medicinæ morbo comitiali faciendæ tempus, aliud paroxyſmi, extrà paroxyſmum aliud: priori quidem indicationi fit ſatis, tùm ubi ſpirituum animalium efferatorum ferocia comprimitur, ope medicaminum quæ idonea ſint illos in ordinem cogere; tùm ubi ſpiritus iidem procul à cerebro avocati alias in partes compelluntur, conſueta illic munia executuri. Poſteriorem implemus, & foco affectionis Herculeæ ab impurâ colluvie, quam viſcera malè morata ſubminiſtravêre, per cathartica medicamenta diligenter expurgato; & minutis iniquiori cruore ægrotantibus, à quo prava diatheſis ſpirituum cerebri incolarum; utiliter quidem è ſuperioribus & inferioribus artubus, commodiſſimè verò è vaſis quæ feruntur ad jugulum; undè ſecuritas major inſultus epilepticos, ſi non omnino, ſaltem utcumque compoſitum iri; quam ab uſu radicis Pœoniæ maris, foliorum rutæ, florum lilii convallium, viſci quercini, ungulæ alcis, caſtorei, ſcobis humani cranii; corallii, ſuccini; quorum aliquibus vim ineſſe non inficiamur caſtigandorum fortè ſpurciſſimorum ſpirituum, cæteris occludendorum accuratiùs meatuum cerebri; & indè maximam duxêre ſemper ad profligandam Epilepſiam ſpecifica commendationem, huic utrique effectui meritò adſcribendam.

INFIDA cæterùm medicina ſi cum apertis jugularibus venis conferatur, quæ ex interni jugularium venarum trunci ſurculis, quibuſcum communicant, ſanguinem quaſi rapiunt, & quadam continuatione, deoneratis priùs cerebri ſinubus & vaſis, quod in ſpirituum animalium fervorem allabitur allapſurumque eſt imminuunt, viâ demum obviâ & perbrevi foras effluxurum: ſcilicet per acceptum ſcalpello vulnus fuſo cruore, alius è veſtigio vacuum in locum influat neceſſe eſt; in hac autem ſanguinis elutriatione, & neceſſario ejuſdem è tenuioribus capillaribuſque cerebri venulis in grandiorem externarum jugularium truncum confluxu, ipſæ etiam extremæ omnium propagines, ut ſuæ ſuccurrant penuriæ vecturæque non deſint, incitatum ex arteriis cerebri cruorem avidiùs excipiunt; his majori parte vacuatis, & inſignem tumultuoſæ materiei portionem aliò ceſſiſſe putandum, & patentiores evaſiſſe ductus cerebri, ampliorem idoneamque legitimæ ſpirituum animalium impulſioni libertatem indulturos; atque adeò ſegniorem fore deinceps eorumdem impetum ad voluntarii motûs organa: quamobrem paroxyſmi rariores ingruent ac leviores, fortaſſis & nulli; maximè ſi ſuper hoc eodem præſidii genere aliquoties inſtetur.

Ergo Epilepſiæ venarum jugularium ſectio.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciſcus-Fauſtus Alliot.
M. Joannes-Baptiſta Dodart.
M. Philippus Douté.
M. Amandus Douté.
M. Franciſcus Goüel.
M. Antonius Varin.
M. Claudius Guerin.
M. Paulus Mattot.
M. Carolus le Long.

Proponebat Pariſiis PHILIPPUS CARON, Pariſienſis, Baccalaureus Medicus. A. R. S. H. 1689.